

право, за най-голѣмата безобразностъ на единъ мжжъ, комуто виното и завистьта му са размѣтили мозжкѣтъ, щото незнае нито какво говори, нито какво прави, освѣнъ това, се той проводи да ви вика да бждите свидѣтели на тѣзи сѣвсемъ странна работа, за която не са е чуло и видѣло. Ето го че иде, както виждате, слѣдъ като чѣка цѣла нощъ на портата; и, ако го слушате него, той ще ви каже, че е достоенъ за оплакване, по моя причина; ще ви каже сѣщо, че когато той спялъ, азъ сѣмъ хортувала по улиците, и хилѣди други приказски.

Г. Данденъ. (на страна)

Ето ти една самодива, както трѣбва.

Клодина.

Да, той доста ни бѣбра и ни лѣга, че ушь той билъ въ вѣщи и че ние сми биле по пѣтя: това е една негова мѣдростъ, която никакъ неможе да му излезе изъ главата.

Г-нъ Сотенвилъ.

Какъ! какво ще са каже това?

Г-жа Сотенвилъ.

Ето едно преголѣмо безсрамство, да проважда да на вика!

Г. Данденъ.

Никога . . .